

Svätý Severín (8. novembra)

Rozjímanie na spomienku
svätého mučeníka Severína.
Navrhované témy sú: jednota je
dar; radovať sa z Boha a uveriť
svetu; spoločenstvo nás otvára
druhým.

08.11.2024

VILLA TEVERE ukrýva relikvie
svätého Severína, rímskeho vojaka z
2. alebo 3. storočia, ktorý bol
umučený pre svoju vieru. Tieto
relikvie boli predtým uložené v
kostole v Neapole. V roku 1957 ich

arcibiskup tohto mesta daroval
svätému Josemaríovi; nasledujúci
rok Svätá stolica udelila právo, aby
sa svätá Omša svätého Severína
slávila v centrách Opus Dei v
novembri, a potom bola stanovená
na 8. alebo najbližší voľný okamih.
Svätý Josemaría chcel, aby tento
dátum bol pre jeho deti každoročne
príležitosťou na posilnenie ich
spojenia s Rímom, kde sa nachádza
srdce Diela.

Hoci sa môže zdať, že jednota závisí
hlavne od nášho vlastného úsilia, v
skutočnosti je to predovšetkým Boží
dar. Je to dar, o ktorý sám Kristus
prosil Boha Otca pre svoju Cirkev a
ktorý si veriaci Diela denne
pripomínajú, keď sa modlia *Preces*:
„Aby všetci boli jedno, ako ty, Otče,
vo mne a ja v tebe“ (Jn 17, 21).
Týmito slovami, ktoré Pán vyslovil
počas Poslednej večere, takmer
akoby boli duchovným testamentom,
„neprikázal učeníkom, aby boli

jedno. Dokonca im ani nepovedal reč, ktorou by ich motivoval k tejto potrebe. Nie, on sa modlil k Otcovi za nás, aby sme boli jedno. To znamená, že my sami, vo svojich vlastných silách, nestačíme na to, aby sme dosiahli jednotu. Jednota je predovšetkým dar, je to milosť, o ktorú treba prosiť v modlitbe“[1].

Prosíme Boha o jednotu, uvedomujúc si, že bez jeho pomoci ju nedokážeme dosiahnuť ani sami v sebe. Ako sa to stalo svätému Pavlovi, naše srdce niekedy prežíva „bolestný konflikt: chcieť to, čo je dobré, ale zároveň byť naklonený k zlému (porov. Rim 7, 19)“[2], a tak chápeme, že v skutočnosti koreň toľkých rozdelení, ktoré vidíme „medzi jednotlivcami, v rodine, v spoločnosti, medzi národmi a tiež medzi veriacimi“[3], je v nás. Aby sme prekonalí rozdelenie, musíme sa modliť: prosiť Pána o pokoj so sebou samými, ak je tomu tak, a tiež s druhými; modliť sa za

jednotu života a za jednotu s bratmi a sestrami, prekonávať rozdiely a nedorozumenia.

„HLA, AKÉ JE DOBRÉ a radostné, keď bratia žijú spolu v jednote“ (Ž 133,1). Jednota je dar, ktorý nám Boh ponúka, pretože chce, aby sme žili spolu, chce náklonnosť, prepáčenie, porozumenie, túžbu pomáhať si navzájom... Navyše takáto atmosféra predstavuje jednoduché svedectvo kresťanského života. Od jednoty „závisí viera vo svete; Pán žiadal jednotu medzi nami, *aby svet uveril* (Jn 17, 21). Svet neuverí preto, že ho presvedčíme dobrými argumentmi, ale ak budeme svedčiť o láske, ktorá nás spája a robí nás blízkymi všetkým“[4].

Význam jednoty je veľmi veľký: jej krása a príťažlivosť sú základom

nášho šťastia, našej vernosti a tiež toho, aby sme na svoju cestu priťahovali iných. Preto je mojím spôsobom logické, že diabol sa všetkými prostriedkami snaží túto harmóniu zmenšiť alebo narušiť, zasiať medzi ľudí rozdelenie a hádky: v rodine, v spoločnosti, v Cirkvi. „Diabol vždy rozdeľuje, pretože mu to vyhovuje. Všade a všetkými spôsobmi podsúva rozdelenie, zatiaľ čo Duch Svätý vždy prináša jednotu. Diabol nás vo všeobecnosti nepokúša vysokou teológiou, ale slabosťami našich bratov. Je lstivý: zveličuje chyby a nedostatky druhých, zasieva nezhody, vyvoláva kritiku a vytvára frakcie. Boží spôsob je iný: berie nás takých, akí sme, veľmi nás miluje, ale miluje nás takých, akí sme, a berie nás takých, akí sme; berie nás ako odlišných, berie nás ako hriešnikov a vždy nás nabáda k jednote“[\[5\]](#).

Budujeme jednotu? Vieme vo chvíľach konfliktu, nesúhlasu, keď si

všimneme, čo sa nám zdá byť obmedzením druhých, ako predostrieť Pánovu výzvu k náklonnosti, porozumeniu, bratskej láske, ktorá prekonáva rozdiely? „Láska k Bohu a skrze ňu k ľuďom nás vedie milovať všetkých, chápať, ospravedlňovať, odpúšťať“[6].

„OTEC, MATKA, ktorá bláznivo miluje svoje deti, sa teší, keď vidí vzájomnú lásku medzi nimi, a trpí, keď vidí, že táto láska chýba“[7]. Je celkom možné, že máme túto skúsenosť: radosť rodičov, keď vidia svoje deti navzájom zjednotené, keď pozorujú, že deti sú schopné porozumieť si, snažiť sa spolu vychádzať, prosiť o odpustenie a odpúšťať si, ak sa občas pohádali. S podobnou radosťou sa Pán pozerá na svoje deti v Cirkvi, na všetkých ľudí, keď vidí, že zostávajú zjednotení: „Tým, že sa navzájom

milujeme, sme radosťou pre Boha a Máriu“[8].

Kristus prosí Otca, aby sme všetci boli jedno. „Nie je to len jednota dobre štruktúrovanej ľudskej organizácie, ale jednota, ktorá pochádza z lásky: *ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe*. V tomto zmysle sú jasným príkladom prví kresťania: *Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu* (Sk 4, 32). Práve preto, že je dôsledkom lásky, táto jednota nie je uniformitou, ale spoločenstvom. Je to jednota v rozmanitosti, ktorá sa prejavuje v radosť z života s odlišnosťami, v učení sa obohacovať sa druhými, v pestovaní atmosféry náklonnosti okolo nás“[9].

Ak sa s Pánovou pomocou snažíme žiť jednotu, ktorá je spoločenstvom založeným na láske, toto zjednotenie „nás neuzatvára do skupiny, ale - ako súčasť Cirkvi - nás otvára, aby sme ponúkli svoje priateľstvo všetkým

ľuďom“[10]. Prosme našu nebeskú Matku, aby nám pomohla oceniť a vždy sa usilovať o jednotu s druhými v rôznych oblastiach nášho života.

[1] František, *Audiencia*, 20-I-2021.

[2] Ibid.

[3] Ibid.

[4] Ibid.

[5] Ibid.

[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 559.

[7] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, s. 148.

[8] Ibid.

[9] Ibid.

[10] Ibid.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/svaty-severin-8-novembra/](https://opusdei.org/sk-sk/article/svaty-severin-8-novembra/)
(19.03.2026)